L'home que cridava a la plaça del Xarel·lo

cabava d'aparcar a la plaça Catalonia. Com de costum vaig dirigir-me cap a la pujada del pont de Pedra. Només arribar al tram que connecta la plaça amb la pujada, veig fent cantonada una pila piramidal color or pàl·lid. Cap dubte: excrements de gos recents. Probablement a l'amo no li va cabre el regal dins la bossa de plàstic que segur portava per aquest casos. Ho va deixar com una mostra més de la bonhomia de Ciutat de X als vianants. Un monument prêt-à-porter dedicat a l'existència dels cànids casolans.

Vaig recordar, al veure el tresor caní amuntegat, que uns dies abans vaig presenciar també com una parella de gent madura entretenia el seu gosset amb les flors d'un dels parterres de la plaça Catalonia. L'animalet (em penso que era un Yorkshire terrier), sota la mirada atenta dels seus conductors, gratava el terra a la manera que ho fan tots els quissos. Els amos feien un somriure beatífic. Comprovaven amb delit com el seu animal, que no podia gratar els rajols de l'apartament on vivien, destruïa amb la gosadia dels cans els pensaments (les flors eren pensaments si no recordo malament) de l'espai públic.

Quan vaig intentar dir-los que allò que el seu gosset estava malmenant era un bé de tots, el mascle ben vestit de la parella de passejadors canins va faltar poc perquè em tractés de terrorista ocasional. No sé pas si cal insistir en el fet que tenir un gos, per petit i maco que sigui, en un pis, és una mena de tortura que sofreix l'animal. De passada, quan la mascota surt al carrer, ens toca a tots sofrir-lo d'una manera o altra. Potser és el moment de repensar-se si qualsevol animal s'ha de tenir a casa, en lloc de campar lliure per un lloc adient i tots feliços...

Amb la totalitat d'aquests pensaments donant-me voltes pel magí, jo ja era a la pujada del pont. Em sobtà en aquell precís moment un soroll esgarrifós. Un esgarip angoixós que venia de la plaça del Xarel·lo. Els caps dels vianants es giraven vers el punt d'origen del crit. Una furgoneta de la policia ciutadana em depassà amb tots els llums oberts, un motorista de la mateixa policia s'apropava cap el mateix lloc també, amb gran desplegament de flaixos de llum blava addicional.

Em vaig apropar cap a la plaça del Mam. Mentrestant, els udols terribles continuaven a intervals regulars. Altres policies a peu s'apropaven amb pas apressat des de totes les direccions possibles convergint cap a la plaça. D'altres, més engatjats al deure policial, corrien amb delit. La topologia del conjunt de la pujada del pont i la plaça no em permetien veure què era el que significava el crit intermitent que retrunyia pels voltants. No vaig tardar pas a tenir una aproximació visual de l'escena.

Un home ben vestit, d'abundant cabellera negra tipus afro però no tant, era assegut per terra, a l'esquerra de la porta de l'Ajuntament. Era entre la porta de la Casa de la Vila i la botiga de betes i fils i barretines, que és a tocar

del carrer dels Mangants. Una mica més enllà, cap a la botiga, hi havia una motxilla, de color negre també. L'home assegut deixava anar de tant en tant un crit desesperat. El Crit. La mena de so que ens tenia a tots amoïnats.

Mentrestant, ell era envoltat per una munió de policies vestits de les més variades formes: amb gorra i sense, amb uniformes blaus i amb mànigues de camisa, amb armilles grogues,... La reunió policial semblava no impedir pas que l'home assegut deixés d'udolar. Uns guàrdies intentaven parlar amb ell amb calma, mentre altres li escorcollaven una jaqueta negra, que vaig deduir que era del cridaner assegut.

Ell, negant amb el cap, deia algunes paraules incomprensibles per a mi. Degut a la distància era impossible seguir el fil de les converses. Sense avís tornava a cridar aquell home, com si el torturessin amb ferros roents o li estiressin els tendons amb quatre cavalls lligats a cada extremitat. Jo no havia oït mai un crit així. Com d'animal ferit de mort. Els guripes intentaven calmar-lo o distreure'l del que el feia cridar amb tanta desesperació. Però semblava inútil qualsevol cosa que li diguessin o fessin.

Els assistents s'ho miraven astorats, sense saber què fer. Possiblement la majoria que ens ho miràvem, desfruitàvem de l'espectacle gratuït que ens proporcionava l'home cridaner. Al meu costat, un altre home silenciós, esprimatxat, vestit amb roba ratada per les vegades que l'havien rentada, s'ho mirava assegut fent palanca amb una bicicleta, que li servia d'improvisat sofà. Era d'origen subsaharià, intensament bru, amb cabells blanquinosos, barba de dies sense afaitar blanca també. S'ho mirava embadalit, tot allò. Pensant sense dubtes que hi havia gent molt més dissortada que ell mateix, per més que l'udolador semblés molt més benestant que ell. Probablement la bicicleta era la pertinença més preuada que l'observador africà tenia. Els policies continuaven els intents de calmar l'home cridaner.

De sobte, sense dir res més, l'udolaire es va posar dempeus, calçà la caçadora que li havien tornat. Posà per sobre de tot la motxilla. Els policies semblaren relaxats ara. L'home també s'havia calmat, o ho feia veure. Preguntà una adreça als qui el rodejaven, i tots respongueren alhora. Assenyalaven cap a la pujada del pont de Pedra. L'home s'ho posà bé tot de nou. Va començar a caminar amb pas ferm en direcció a sortir de la plaça i de la performance que ens havia regalat. Tan tranquil. Com si no hagués passat res. Per més que devia anar a beure, encara que fos un got d'aigua, després de la cridòria amb la qual ens havia entretingut a tots. En aquests últims moments em vaig adonar que l'home portava unes ulleres rodones negres elegants, com de cantant pop d'èxit.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/15/lhome-que-cridava-placa-del/907532.html?utm_source=rss